

Přítomnost aktuální

O skutečné „přítomnosti“ můžeme legitimně mluvit (a myslet) pouze v souvislosti s určitou pravou událostí. Taková událost se děje tak, že jednotlivé její aktuální přítomnosti se pro vnějšího pozorovatele postupně řadí do jakési přísně srovnané posloupnosti, kterou lze zčásti pozorovat. (Pozorovat lze ovšem jenom to, co je zvnějška, tedy odjinud přístupné, tedy co se „ukazuje“, a ovšem jen část toho, co se ukazuje, neboť *pro* každého vnějšího „pozorovatele“ se vzhledem k jeho perspektivě vskutku ukazuje jenom něco z toho, co se „ukazuje“ vcelku či vůbec; ovšemže to, co se určitému pozorovateli právě neukazuje, může se ukazovat jiným pozorovatelům, pokud mají jiné místo a tedy i jinou perspektivu.) Navenek to tedy vypadá, jako by se událost děla tak, že se (v přísném pořadí) střídají její okamžité (momentální) právě aktuální „úказы“. Byl by to však zcela mylný dojem, ať už jej a jeho vznik budeme vysvětlovat jakkoli. Událost se od počátku až do konce děje celá, což znamená, že všechny její „části“ či „složky“ se po celou dobu stále dějí spolu s tím, jak se událost aktuálně ukazuje v dané chvíli (kterou ovšem nesmíme chápat jako bodový okamžik, nýbrž nadále jako kus dění, byť sebe menší).

(Písek, 150204-1.)